

¹Mert minden főpap, akit emberek közül választanak, az emberekért rendeltetett Isten szolgálatára, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be a bűnökért. ²Együtt tud érezni a tudatlanokkal és a tévelygőkkel, mivel ő maga is körül van véve erőtlenséggel. ³Így nemcsak a népért, de önmagáért is köteles bűnért való áldozatot bemutatni. ⁴Senki sem szerezheti meg azonban önmagának ezt a tisztességet, csak az, akit az Isten hív el, mint Áront is. ⁵Ugyanúgy a Krisztus sem maga dicsőítette meg magát azzal, hogy főpap lett, hanem az, aki így szólt hozzá: „Az én fiam vagy, ma nemzetelek téged.” ⁶Ahogy másutt is mondja: „Pap vagy te örökké, Melkisédek rendje szerint.” ⁷Ő testi élete idején könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért. ⁸Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmisséget, ⁹és miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki.

Mai textusunk Jézust, mint az igazi főpapot állítja elé. Rengeteg megnevezést, képet és hasonlatot ismerünk az Ő személyével kapcsolatban, melyek közül néhányat az elmúlt évben tüzetesen is megvizsgáltunk közösen. Beszéltünk Jézusról, mint az élet kenyeréről, a szőlőtőről, az alfáról és omegáról, az ajtóról, az útról, a pásztorról, a bárányról. Talán más jelzők is rémlenek, akár ő használta magára, akár egy prófécia beszélt úgy róla, akár későbbi hasonlatok, mint akár a templom, a fej, vagy az Ige. A Zsidókhöz írt levélben Jézusról, mint főpapról olvashatunk, aki, igeszakaszunk leírása szerint, a tisztség minden kritériumának megfelel.

A választásokra készülve, akár gyülekezeti, akár egyházi, akár világi politikai szinten, mindenki mérlegeli, hogy számára ki felel meg. A várható kihívásoknak meg tud e majd felelni? Képviseli e az én érdekeimet, gondolataimat a világban? Egyeznek e a céljaink?

Egy papnak, vagy lelkésznek is, sok hasonló elvárásnak és szempontnak kell megfelelnie. Talán többen ismerjük azt a karikatúrát, amely egy pap és gyülekezete gondolatait vázolja fel. A pap éppen prédikál, miközben a gyülekezet egyes tagjaiban a következő gondolatok fogalmazódnak meg: „Beszéljen többet a kegyelemről!”, „Én a diakónia fontosságáról akarok hallani!”, „A Szentlélek ajándékait kellene hangsúlyozni!”, „Legyen bűnbánatra hívóbb!”, „Bár többször jönne látogatóba hozzánk!”, „Lehetne több ifjúsági alkalom!”, „Szervezhetne több missziós-alkalmat!”, „Már rég mondtam neki, hogy több keresztelő és házasságkötés kellene!”. És persze, még lehetne folytatni, ahány ember, annyi féle elvárás. Nyilván így meglehetősen nehéz lenne megítélni, hogy ki is a jó, az igazi főpap, ha ilyen kusza mérőrendszer alapján kellene megítélni.

Jézustól is sokan vártak mást. Mindenki, a maga által elképzelt messiási szerepben szerette volna, ha tündökölné, a helyett, hogy megpróbálták volna Isten Felkentjét valóban meglátni. Vegyük hát, mi is inkább alapul azt a mérőrendszert, amit textusunk is használ, próbáljunk mi is, azon keresztül eltájékozódni a kérdésben.

Két kritériumnak kell a levélben foglaltak szerint megfelelnie. Egy részről tudjon egy lenni, azaz valódi közösséget vállalni, a tudatlanokkal és tévelygőkkel, mindezt úgy, és ez a második, hogy ő maga tökéletes Isten előtt.

Az, aki megfelel ezeknek az elvárásoknak, nem azért felel meg, mert elég jól alakította az életét, hanem mert az Atya alkalmassá tette rá, erre rendelte, azaz felkente.

Felkent, vagy héberül Messiás, vagy görögül Krisztus. Jézus nem azért a Krisztus, mert az emberek annak tartották, vagy tartják ma. Nem is azért, mert Péter kimondja róla, hogy „te vagy a Krisztus, az élő Isten fia”. Nem függ egyetlen embertől sem, hogy Ő e a Krisztus, a Felkent, vagy sem. Ha ma egyetlen ember sem vallaná, hogy Jézus a Krisztus, ha mind a Pilátus udvarán álló emberekké válnánk, akik tagadnánk, hogy Jézus a megígért Messiás, Ő akkor is Isten Felkentje lenne.

Az Ószövetség papjai hiába álltak meg újra és újra Isten előtt, hogy engesztelő ajándékot, vagy áldozatot mutassanak be, ők nem mutathattak be tökéletes, azaz igazi engesztelő áldozatot.

Mert ahhoz, hogy helyre álljon mindaz, ami tönkre ment Isten és ember között, nem elegendő a megfelelő, az elfogadható, annál több kell.

A bűnös ember, nem tud olyat tenni, amitől helyreáll ez a kapcsolat. Még Jeruzsálem főpapja is csak egy bűnös ember, aki így nem csak közösséget vállal az eltévelyedettekkel, hanem ő maga is eleve egy közülük. Ránk is igaz ez.

Mi, a magunk erejéből, a legjobb tetteinkkel felvértezve sem tudunk egymagunk megállni az Atya előtt. Isten előtt Jézus az egyetlen igaz, a tökéletes főpap. De mit is jelent ez?

Három nézőpontból kell tisztázzuk, hogy mit is jelent a „tökéletes”, Jézus főpapi szolgálatára tekintve.

Az egyik, hogy az Ő áldozata valóban az Atyának tetsző, tökéletes volt. Azért volt tökéletes, mert az, aki bemutatatta, tökéletes volt. Az, aki vitte az áldozatot, tiszta volt és szent, az Isten Fia maga, amit nem Ő jelentett ki önmagáról, hanem az Atya jelentette ki róla, majd a Szentlélek tette érthetővé sokak számára.

A második, hogy Ő tökéletesen kiengesztelte az Atyát. Megbékéltetett bennünket, helyre állított a kapcsolatot, az Ő keresztye által, így pedig nincs szükség többé áldozatra. Minden hívő bekapaszkodhat ebbe, amikor Isten előtt bűnei bocsánatáért imádkozik. Tökéletesen el van engedve a bűnöd Jézus kereszthalálában, Ő már odaállt helyetted és elszenvedte a büntetést.

A harmadik az, amit a Zsidókhoz írt levél 10. fejezetében olvassunk. Az, hogy ez a tökéletesség ránk is vonatkozik. Ugyanis Krisztus az áldozatával örökre tökéletessé tette a megszenteltek. Bennünket is tökéletessé tett.

Talán többekben felmerül most, hogy valami itt nem stimmel! Hogy lehetnék én tökéletes? Hiszen, annyi bűnt követek el, annyi gyengeség van benne és napról napra rádöbbenek, hogy mennyire, szinte elszántsággal, megyek messzire az én Atyámtól! Akkor, hogy lehetnék én tökéletes?

Így lehetsz tökéletes testvérem; hogy bekapaszkodsz Nagypéntek csodájába, Jézus kereszthalálának a titkába és hittel vallod, hogy Ő érted halt meg, ő érted mutatta be az áldozatot és, hogy ezt az áldozatot Isten elfogadta. Úgy vagy tökéletes, hogy már nem te akarod elhordozni mindazt, ami téged kellene, hogy összetörjön, hanem átnyújtod a te Megváltódnak. Jézus, a Szabadító által váltunk valóban szabaddá a tökéletességre, a helyreállt kapcsolatra Isten előtt.

Kicsit korábban, azt mondtam, hogy az, hogy Jézus a Krisztus, nem függ se tőled, se tőlem. Most, hadd fordítsam meg ezt kicsit!

Attól, hogy Jézus a Krisztus, a Felkent, attól te és én függünk. Attól, hogy hittel vallom e ezt, attól én függök. Attól, hogy a lelkét a kereszten értem kilehelő Jézust, nem mesének, nem egy tanulságos történetnek, nem egy félreoltható misztikumnak tartom, hanem tudok valóban úgy tekinteni rá, ahogy János ír róla; hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. Tudod e a megfeszített Krisztust valóban tökéletes főpapodnak látni?

Órákon, illetve előadássorozatokon át lehetne beszélni a különböző Jézus képekről, de a valódi kérdés a számodra, hogy te el tudod e fogadni az érted végzett szolgálatát? Hiszed e a megváltásodat?

Jézus szava már elhangzott; „Elvégeztetett!”. Te szabad vagy, hogy higgy! Ő elfogadott téged minden bűnoddal, de te tudod e Őt Megváltódnak vallani?

Ámen!